

усойните места. Орфей разбра на кое място се намира, и видя колко много беше се скитал, залутан в тъмнината. Все пак родният дом беше вече близо — и през най-стръмните сипеи да тръгне, пак до вечерта ще стигне.

Той пое пак, и сега освен дето виждаше всички удобни пътечки, но и местата му ставаха все по-познати. Към обед той зърна острите зъби на Орлов камък и сърцето му се преметна от вълнение. Краката му отмаяха, очите му пламнаха с необикновена сила. Толкоз близко! Ето, като се качи там, ще види малката къща със сивия покрив от големи гладки плочи, ще види зашуменото дворче над къщата, ще види може би и нея, безгрижна и весела, разшътана със запретнати бели ръкави...

И Орфей тръгна право към Орлов камък. От там ще разгледа всичко, от там ще се спусне към родния си дом, за да заварди пътеката, по която най-често минаваше баща му. Но дали е там? Дали е жив? Не са ли го измъчвали?... Неизвестността плашеше Орфея. Ако знаеше как са родителите му, той би бил много по-спокоен. Лошата истина е била винаги по-лека от мъчителната неизвестност. Орфей искаше да научи веднага как са родителите му, но това, може би, ще го тикне в лапите на съгледниците. Силата на човека се вижда именно при такива изпитания. Да трепериш от нетърпение, за да научиш съдбата на родителите си, и пак всяка твоя стъпка да бъде пресметната и измерена!

Ето чудния дол, дето прекара най-хубавите си дни с Дика. На горния край на дола той намери две хлапета по на шест-седем години. Те пасяха двайсетина кози. Козите бяха плъзнали по шубраките и канарите, а децата бяха разкопали вадичка на малкото изворче и бяха сложили перка, която